Registered No. M. 1159.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

இது

சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம்

எனப் பெயரிய

சைவ மஹா சபையின்

மாதாந்தப் பத்திரிகை.

மலர் 6 | சித்தார்த்தி ௵-மாசி௴ --1920 பிப்ரவரி௴ | இதழ் 2

உள்ளுறை.	பக்கம்.
திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் துதி	25
சிவஞானபோதம்	25
சைவ சிராத்த ரகசியம்	28
அர்ச்சாதீபம்	34
ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் சரித்திரம்	36
(காசிகண்டம்) வியாதன் கையுநாவு மெழாதுநின்ற அத்தியாயம்	38

பத்திரிகாசிரியர்

இருக்கம் - ஆதிமூலமுதலியார்,

(Retired Accountant, Military Accts., Department.)

நெ. 43, பாளையப்பன் வீதி, ஏழுகிணறு, சென்னை.

வைதிக சைவ அச்சுக்கூடம்.

நெ. 292, தங்கசாலை வீதி, சென்னை.

1920.

தபாற் செலவு உட்பட வருடச்சந்தா ரூபா ஒன்று.

சைவம்—முதல் ஐந்துமலர்.

சென்ற இரண்டுவருடங்களில் பலர் முதலிலிருந்து எல்லா மலர்களும் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருந்ததனால் இதுவரையில் குறைவாயிருந்த இதழ்களை மீண்டும் அச்சிட்டு இருநூறு பிரதிகள் சித்தப்படுத்தி, 1915௵ முதல் 1919௵ வரையில் வெளிவந்த முதல் ஐந்துமலர்களையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து காலிகோ கட்டடம் செய்து வைத்திருக்கிறோம். இதுவரையில் கட்டடம் செய்யப் படாமலே இவைகள் 5-ரூபா வீதமாக விற்கப்பட்டன. இப்போதுள்ள பணமுடையினால் (கட்டடம் செய்வதற்குப் பிரதி ஒன்றுக்குப் பத்தணாவீதம் நேரிடும் செலவையும் கருதாமல்) காலிகோ கட்டடம் செய்யப்பட்டுள்ள 5 மலர்களையும், 150 பிரதிவரையில், தபால் செலவுட்பட ஐந்துரூபாவுக்கு அனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறோம். அன்பர்கள் இவை விரைவில் விற்பனையாகுமாறு முயற்சி செய்யின், நம்சைவப் பத்திரிகை பிரதிமாதமும் முதல்வாரத்திலேயே முன்போல் வெளிவரத்தடையிராது.

பத்திரிகாசிரியர்.

பத்திரிகையின் தாமதம்.

சென்ற வருடத்தில் சிலமாதங்களில் இவ்விரண்டு மாதப் பத்திரிகைகளை ஒன்றாய்ச் சேர்த்து அனுப்பநேரிட்டது. அதற்கு யாம் மிகவருத்தமுற்று, இவ்வருடம் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் அவ்வம் மாதப் பத்திரிகையைக் கிரமமாய் வெளியிட உத்தேசித்தோம். உத்தேசித்தும், கடைவீதியில் விலைகொடுத்தாலும் டெம்மிகாகிதம் கிடைக்காமையாலும், முன் எதிர்பாராதமற்றும் பலவிதமான இடையூறுகளாலும், சென்ற பிப்ரவரி௴ பத்திரிகையை நிகழும் மார்ச்௴ வெளியிடநேரிட்டது. இம்மார்ச்௴ பத்திரிகையும் ஏப்ரல்௴ பத்திரிகையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து 4 பாரத்தில் ஏப்ரல்௴ வெளியிட உத்தேசம். இவ்வாறு நேர்வதற்கு யாம்இயற்கையாகவே வருந்தி நிற்கையில், சிலசந்தாதாரர்கள் யாம் தங்களை வஞ்சித்துச் சீவனம் செய்வதுபோல் எண்ணிப் பலவாறாக கடிதங்கள் எழுதுகிறார்கள். இவர்கள் இனி இவ்வாறு எழுதாமல் இருக்குமாறு யாம் நடந்து கொள்ளவேண்டுமாயின், யாம் இவர்கள்பொருட்டு பிறரிடம்போய் யாசித்தல்வேண்டும். அல்லது சைவசமயிகள் வலிந்து பொருளுதவிசெய்து இப்பத்திரிகையை ஆதரித்தல்வேண்டும். அல்லது, சந்தாதாரர்கள் அதிகமாய்ச்சேரவேண்டும். அல்லது யாமும் நமக்கேன் இந்தப்பிரயாசையென்று விலகிக் கொள்ளவேண்டும். இதனை அன்பர்கள் சிந்திப்பார்களாக.

பத்திரிகாசிரியர்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவம்.

மலர் 6. | சித்தார்-ளு மாசிமீ -1920ளு பிப்ரவரிமீ | இதழ் 2

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் துதி.

(காசிகண்டம்.)

கேழ்கிளர் புனிற்றுத் திங்கள் கிடங்தொளிர் சடையோன் பங்கிற்
ருழிருங் கூந்தற்பேதை தடமுலைத் தீம்பான்மாந்தி
யேழ்கில வரைப்புமுய்ய வீர்ந்தமிழ் மாரிபெய்த
காழிமா முகிலின் செய்ய மலரடி கருத்துள்வைப்பாம்.

(இ-ள்.) ஒளிவீசும் இளம்பிறைச் சந்திரன் இருந்து பிரகாசிக்கும் சடையினையுடைய சிவபெருமானது வாமபாகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நீண்டு மாட்சிமைப்பட்ட அளகபாரத்தையுடைய உமாபிராட்டியாரது பூரித்த திருத்தனங்களினின்றிழிந்த மதுரமாகிய பாலினை அமுதுசெய்து, சப்தலோகங்களிலுமுள்ள ஆன்மாக்கள் உய்யும்படி குளிர்ந்த தமிழ் வேதமாகிய மழையைப் பொழிந்த,சீகாழிநகரத்தில் திருவவதாரஞ்செய்தபெருமைபொருந்திய மேகமாகிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது சிவந்த திருவடிகளை நமது மனத்தில்வைத்து வணங்குவாம். (எ-று.)

சிவஞானபோதம்.

(6-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்—இரண்டாம் அதிகரணம்.

உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமோருவத்
தண்ணிழலாம் பதி.

(இ-ள்.) நிலம்முதல் நாதம் ஈறுகிய பாசக்கூட்டமானது, நின்றுழிநில்லாது பரந்துதிரிதலில் அதிவேகமுடைய, பேய்த்தேரின்

இயல்புடைய தென்றறிந்து, அதினின்றும் நீங்கவே, பதிஞான மானது பிறவித்துயராகிய வெப்பத்திற்கு குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட்டு விளங்கும். (எ-று.)

இதில் 1-வது—தன்னாற் கூறப்படும்பொருள்—உயிர் பாசத்திலே பற்றற்றால் அரன் வெளிப்படுவன்.

2-வது—ஐயப்பாடு—பாசத்தை அசத்தென்று கண்டவிடத்து ஞானசொரூபம் தோன்றுமோ, தோன்றாதோ.

3-வது—பிறர் கூறும்பக்கம்—அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்றறிந்து நீங்கியவிடத்து வெறும்பாழாகிய சூனியம் தோன்றுமேயன்றி ஞானசொரூபம் தோன்றாது. (இவ்வாறு கூறுவோர் மாயாவாதிகள்.)

4-வது—மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத்துணிபு—படிகசொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்துநின்ற வேற்றுநிறங்களை இவைநிலையில்லாதனவாகிய வேற்று நிறங்களெனக்கண்டு நீக்கியவிடத்து, படிகத்தின் உண்மைச்சொரூபம் நிலைத்து விளங்கித்தோன்றும். அதுபோல் என்றும் நிலைத்திருப்பதாகிய ஞானத்தினுடைய சொரூபத்தைக்காட்டாது மறைத்துநிற்கும் நிலையற்ற பிரபஞ்சத்தை நிலையற்றதென்று விவேகித்தறிந்தவிடத்து, சிவஞானத்தின் சொரூபமானது நிராலம்பமாய் விளங்கித்தோன்றும். ஆலம்பம் = ஆதாரம் — நிராலம்பம் = ஆதாரமில்லாதது — பற்றுக்கோடில்லாதது; அதாவது மலரகிதமாயிருப்பது.

இயைபு—உதாரண வெண்பா—

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானவறிவா யளவிறந்து தோன்றானே
வானே முதல்களையின் வந்து.

(இ-ள்.) நிர்குணன் ஆய் = அசுத்தப்பிரபஞ்சம்போல் முக்குணரூபமாய் அளவிட்டறியப்படுவானும் அல்லனாய்—நின்மலன் ஆய் = முக்குணங்களைக்கடந்த மிச்சிரப் பிரபஞ்சம்போல மலகன்மகாரியரூபமாய் அறியப்படுவானும் அல்லனாய்—நித்தியானந்தன் ஆய் = மல கன்மங்களையுங்கடந்த சுத்தப்பிரபஞ்சம்போல அநித்தியானந்த ரூபனாயறியப்படுவானும் அல்லனாய்—தற்பரம் ஆய் =

இம்மூன்றனோடுங் கூடிப்பொது இயல்புபற்றி அவ்வாறு உணரப்படும் உயிர்போல் அன்றி அதற்குமேலாய்—நின்ற தனிமுதல்வன்=இவ்வாறு நிற்றலால் ஒன்றன் இயல்புபற்றி அறியப்படாத தனிமுதலாகிய இறைவன்—வான்முதல் களையின்=ஆகாயம்முதலிய அசத்தை அசத்து என்று கண்டு நீங்கியவிடத்து—அளவு இறந்து அற்புதம்போல் வந்து=பயின்றறிந்து வரும்தனது சுட்டறிவின் அளவினைக் கடத்தலான் இன்னதென்று அறியவாராத சூனியப்பொருள் போலத்தோன்றி—ஆன அறிவு ஆய்த்தோன்றுமே=பின்னர்ச்சுட்டிறந்து அறியும் தன் அறிவின்கண் நீங்காது நிலைபெற்ற அறிவாய்ச் சோதிக்குட் சோதியாய் விளங்கித்தோன்றுன் கொல்லோ (எ-று.)

அசத்தெனப்பட்ட மூவகைப் பிரபஞ்சத்துள், அசுத்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் முக்குணமயமாதலால், சத்துவகுண விருத்தியாகிய பிரகாசரூபம் சாந்தரூபம் சுகரூபமாகத்தான், இராசதகுணம் விருத்தியாகிய பிரவிருத்திரூபம் கோரரூபம் துக்கரூபமாகத்தான், தமோகுண விருத்தியாகிய நியமனரூபம் மூடரூபம் மோகரூபமாகத்தான் அளவிட்டறியப்படும். முதல்வன் இம்முக்குணங்களும் கடந்தவனாதலால் இவற்றுளொன்றாக அறியப்படான் என்பார் "நிர்க்குணனாய்" என்றார்.

மிச்சிரப்பிரபஞ்சம் முக்குணங்களைக்கடந்து நிர்க்குணமாய் உள்ளதொன்றாயினும் மலகன்மங்களோடு விரவி நிற்றலால் மலகாரியமாகிய மோகம் முதலிய எழுவகை ரூபமாகத்தான், கன்மகாரியமாகிய சுகரூபம் துக்கரூபமாகத்தான் அளவிட்டறியப்படும். முதல்வன் மலகன்மங்களையுங்கடந்து நிற்றலான் அவற்றுள்ளும் ஓரியல்புபற்றி அறியப்படான் என்பார் "நின்மலனாய்" என்றார்.

சுத்தப்பிரபஞ்சம் மலகன்மங்களையுங்கடந்து நின்மலமாயுள்ளதொன்றாயினும் காரியப்பட்டு அநித்தமாம் இயல்புடைமையிற் சாதிசயானந்த ரூபமாய் அளவிட்டறியப்படும். முதல்வன் காரியப்பாட்டினது உபகாரத்தையுங் கடந்தவனாதலால் அவ்வாறும் அறியப்படான் என்பார் "நித்தியானந்தனாய்" என்றார்.

ஆன்மாவும் இம்மூவகைப் பிரபஞ்சத்துட்பட்டுச் சகுணனாயும் சமலனாயும் சாதிசயானந்தனாயும் பொது இயல்புபற்றி அறி

யப்படும். முதல்வன் அவ்வாறும் அறியப்படான் என்பார் "தற்பரமாய்நின்ற" என்றனர்.

அங்ஙனம் நின்றநிலை ஒன்றோடு உவமித்து அறியப்படாமை பற்றித் "தனிமுதல்வன்" என்றனர்.

இத்தன்மையனாகிய முதல்வன் நிலம்முதல் நாதம் ஈறாகிய பிரபஞ்சங்களை அசத்தென்று களைந்தவழிப் பயின்றறியாமையின் இன்னதென்றறிய வாராத சூனியம்போலச் சுட்டறிவின் அளவினைக் கடந்துதோன்றிப் பின்னர்ச்சுட்டிறந்தறியும் அறிவின் கண்ணே சோதிக்குட்சோதியாய் வெளிப்பட்டுத்தானே விளங்கித் தோன்றுவன் என்பார் "வானே முதல்களையின் அற்புதம்போல் அளவிறந்து ஆன அறிவாய்வந்து தோன்றானே" என்றார்.

எண்டுக்குணம் என்றது முக்குணங்களை—அவ்வாறன்றி நிற்குணன் என்பது ஒருகுணமும் இல்லான் என்றுரைப்பின் அது தன் வயத்தனாதல் முதலிய எண்குணங்களை இயல்பாக உடைய முதல்வனுக்கு ஏலாமையின், மாயாவாதி முதலியோர் கூற்றாய் முடியுமென்றொழிக — தற்பரம் = தனக்குப்பரம்—தன் என்றது ஆன்மாவை — அற்புதம் = சூனியம். ஆன அறிவு = தன் அறிவினிடத்து நீங்காது நிலைபெறும் அறிவு.

சாதிசயம் = அதிசயத்தோடு கூடியது.

சைவ சிராத்த ரகசியம்.

தேவிகோட்டை சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கப்பிரசுரம்.

சிராத்தம்-சிரத்தையோடு செய்யப்படுவது. சைவசிராத்தம்-சைவசமயிகளுக்குரிய சிராத்தம். ரகசியம்-அதன் உண்மைக் கருத்து.

சிராத்தம், பிண்டம், தருப்பணம் என்னும் கிரியைகளை அநேகர் இன்னது செய்கின்றோம் என்னும் உணர்வின்றிக் கடமைக்கு மாத்திரம் செய்து வருவதால், அவற்றின் உண்மைக் கருத்துகளை வெளியிடுதல் அவசியமாகும்.

சிராத்தமாவது இறந்துபோன பிதா மாதா, பிதாமஹர் (பாட்டன்), பிதாமஹி (பாட்டி), பிரபிதாமஹர் (முப்பாட்டன்), பிரபிதாமஹி (முப்பாட்டி), முதலானவர்களைக் குறித்துச் செய்யப் படுங் கிரியையாகும்.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுர் "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல்தான் என்றுங்கு ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை" என இவ்வைந்தனையுந் தலையாய அறம் என எடுத்துக்கொண்டு, இவற்றுள்ளுந் தென்புலத்தார் கடனேம்புதலே தலைமையிற்றலைமை பெற்ற அறமென முதற்கண்வைத்து ஓதுவாராயினர். அதனுலும் ஒருவன் செய்யவேண்டிய கிரியைகளுள் இது மிகச் சிரத்தையோடு தப்பாது செய்யப்படவேண்டுவதென்பது இனிது புலப்படும்.

இனி, ஒருயிர் இத்தூல வுடம்பைவிட்டு நீங்கும்போது அணுவளவாயிருக்குந் தனது சூக்கும உடம்போடு செல்லும். சென்று முன்செய்த கன்மத்துக்கேற்பச் சுவர்க்கம், நரகம், பூமி என்னுமிடங்களில் மீளவும் பிறக்கும். அப்படிப் பிறக்குங்காலத் துச் சுவர்க்கத்திலே பூதசாரவுடம்பையும், நரகத்திலே பூதவுடம்பை யும், இப்பூமியிலே பூதபரிணுமவுடம்பையும் அடையும். இது எல்லார்க்கும் பொதுவாயதோர் விதியாம்.

சைவசமயத்திலே பிறந்து சிவதீக்ஷை பெற்றுச் சமயாசாரங் களை விதிப்படி உண்மையாக அனுட்டித்தவர் இறந்தபின் நரகத்தை யடையார்; இப்பூமியினும் வந்து பிறவார்; சுவர்க்கத்தினும் புக மாட்டார். பிரகிருதி சம்பந்தமான பதினுன்கு லோகங்களடங்கிய இந்த அண்டப்பரப்பிலாவது, இதுபோன்ற மற்றெந்த அண்டப் பரப்புகளிலாவது பிறவியடையார். பிரகிருதிக்கு அப்பாற்பட்ட சிவலோகத்தை யடைவர். சிவலோகத்தினும், சமயதீக்ஷை பெற்றோர் உருத்திரபதத்தையும், விசேட தீக்ஷை பெற்றோர் ஈசுர பதத்தையும், நிருவாண தீக்ஷை பெற்றோர் சதாசிவபதத்தையும் அடைவர். நிருவாண தீக்ஷை ஞானவதி, கிரியாவதியென இருதிற மாம். ஞானவதி தீக்ஷைபெற்றோர் சதாசிவ பதத்தினும் மேற்பட்ட சிவசாயுச்சியமான பரமுத்தியை யடைவாராதலின், அவரொழிந்த கிரியாவதி தீக்ஷைபெற்றவரே சதாசிவபதத்துக்கு உரியவராவரென உணர்க. இனி, இறந்தவர்க்குரிய இத்தூல உடம்பேயன்றி மற்றை யுலகங்களில் வரக்கடவனவாய தூலவுடம்புகளின் சம்பந்தமும்,

அவற்றிற்குக் காரணமான சஞ்சிதகன்மமும், சூக்கும உடம்பும், அந்தியேட்டிக் கிரியையினாலும், தகனக்கிரியையினாலும் ஒழியும். சபிண்டீகரணத்தால் அவ்வுயிர் சிவலோகத்தையடையும். சிவ லோகத்திலே பிதாவின் உயிர் ஸ்கந்த பதத்தில் ஸ்கந்த சொரூப மாகவும், பிதாமகருடைய உயிர் சண்டபதத்தில் சண்ட சொரூப மாகவும், பிரபிதாமகருடைய உயிர் கணாதீசபதத்தில் கணாதீச சொரூபமாகவும் இருக்கும். இவர்களுக்குத் தலைவராக முறையே ஸ்கந்த சண்ட கணாதீசரென்னும் மூவரும் அதிதெய்வங்களாக இருப்பர். இதனால், பிதிர்ப் பிதாமஹ பிரபிதாமஹர்களாகிய தெய் வங்களாய்ச் சிராத்தாதிகளில் வழிபாடு செய்வதற்குரியவர் ஸ்கந்த சண்ட கணாதீசர்களாவர் என்று அறியத்தக்கதாம்.

இனி, சிராத்தம் ஏற்பதற்குரியவர் சிவதீக்ஷைபெற்ற சைவா சாரியரேயாவர். ஆசாரியரை ஒரு விக்கிரகமாக வைத்து, அவ ரிடத்து அப்பிதிர்தேவதைகளான ஸ்கந்த சண்ட கணாதீசர்களை ஆவாகனஞ்செய்து அத்தெய்வசொரூபமாயிருக்கும் ஆசாரியர்க ளுக்கு அன்னம் அளித்துத் திருப்தி செய்வித்தலே சிராத்தக் கிரியையாம். அன்னமாகப் பாவித்து ஆமமளித்தலும் அதற் கொத்ததேயாம். ஆசாரியர் உண்ட அன்னம் அவரிடத்து ஆவாகிக் கப்பட்டுப் பிரசன்னமாய் விளங்கும் பிதிர்கள் உண்டதாகவே கொள்ளப்படும். அதன்பின்பு பிண்டமிடுவது எதன்பொருட் டென்னில், ஒருவேளை அப்பிதிர்கள் சிவபதத்தையடையாது சூரிய லோகத்திலிருக்கவுங் கூடுமாதலால், சூரியலோகத்திலிருக்கும் அவர்களுக்குச் சிவலோகத்துக்குரிய சரீரத்தையுண்டாக்கி முந்திய பிதிர்களோடு சேர்ப்பிக்கும் நோக்கமாகவாம். பிண்டம்-சரீரம். பிண்டமிடுதல்-சரீரத்தையுண்டாக்குதல். இக்கிரியையினால் சூரிய லோகத்துத் தங்கிய பிதிர்கள் சிவலோகத்தையடைவர். அதன் பின்னும் திலோதகதருப்பணஞ் செய்தல் எதற்காகவெனில், இறந்துபோன உயிர் சூரியலோகத்தையும் அடையாது, இங்கு தானே இருக்கவுங்கூடுமாதலால், அவ்வுயிர் சூரியலோகத்தை யடையுமாறு அதற்குவேண்டிய உபாயங்களைச் செய்தலாம்.

திலம் என்னும் சொல்லின் பொருள் பிதிர்லோகஞ் செல்வது என்பதாம். சூரியனிடத்துள்ள சில அணுக்கள் எள்ளினிடத்து மிருக்கின்றன. அதனால் சூரியகிரணத்தினால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டுச்

சூரியலோகத்தை யடையத்தக்க இயற்கை அவ்வெள்ளிலிருக்கிறது. உதகமும் இயல்பாகவே சூரியகிரணத்தால் ஆகரிஷிக்கப்பட்டு மேற் செல்லுந் தன்மையதாம். தருப்பை அதியுஷ்ண பதார்த்தம்; தன்னிடத்தடைந்த பொருளை மேற்செலுத்தும் ஆற்றலுள்ளது.

அதனால், தருப்பையை ஆசனமாக இட்டு, அதன்மேல் முடிந்த தருப்பையைச் சரீரமாக வைத்து, அதில் இறந்தபின் ஓரிடத்தையுமடையாது கிடக்கும் உயிரை ஆவாகனஞ்செய்து திலோதக மளித்தால், அத்திலோதக சம்பந்தமான உயிரும் சூரியகிரணத்தால் ஆகரிஷிக்கப்பட்டுச் சூரியனையடையும். பின்பு அங்கிருந்து சிவலோகஞ்செல்லும்.

இன்னும் சில விஷயங்கள் இங்கு விவரமாகச் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றன. இத்தூலவுடம்பை விட்டுப் புறப்பட்ட உயிர் சூக்கும வுடம்பையுடையதாய்ப் பகற்பொழுதில் மத்தியானத்துக்கு முன் இறந்தால், சூரிய கிரணத்தால் இழுக்கப்பட்டு விரைவில் அச்சூரியலோகத்தை யடைந்துவிடும். சாயங்காலத்தி லிறந்தால் சூரிய கிரணத்தா லிழுக்கப்பட்டுச் செல்லினும் இடையில் சூரியாஸ்தமனமாகிவிடுதலால் மத்தியிலுள்ள சந்திரமண்டலத்தில் தங்கிவிடும். சூரியமண்டலம்போலச் சந்திரமண்டலமும் பிதிர்லோகமாய் விளங்கும். சில உயிர்கள் சந்திரமண்டலத்தையும் அடைய இயலாது சமீபத்திலுள்ள மேகமண்டலத்திலேயே தங்கிவிடும். அவை பின்பு மழைத்துளி பனித்துளிகளோடு திரும்பிப் பூமிக்கு வந்துவிடும். இரவில் இறந்த வுயிர்கள் இங்குதானே தங்கிவிடும்.

சந்திரமண்டலத்தையடைந்த உயிர் மீள இங்கு திரும்பமாட்டாது; சூரியலோகத்தையடைந்து, சிவலோகஞ் சென்றுவிடும். இச்செயல்கள் இவ்வாறிருத்தலால் இங்குதங்கிய அல்லது மழைத்துளி பனித்துளிகளோடு இங்கு திரும்பிய உயிரை மீளவும் சூரியலோகத்துக்கு அனுப்பும் நோக்கமாகவே திலோதக தருப்பணஞ் செய்யப்படும்.

இன்னும், அமாவாசாகாலத்தில் மத்தியானமாகிய பதினொரு மணி நேரத்தில் சூரியனும் சந்திரனும் ஒன்றுபட்டுப் பூமிக்கு நேரே பூரண கிரணங்களோடு நேர்படுதலால், அப்பொழுது செய்யப்படும் திலோதக தருப்பணத்தினால் இங்குள்ள வுயிரும் சந்திரமண்டலத்திற்றங்கிய உயிரும் சூரியலோகத்தையடைய ஏதுவா

கும். அன்றி, தருப்பணம் உவப்பித்தலாதலால், சூரியலோக சந்திரலோகங்களிலுள்ள பிதிர்களுக்குத் திலோதகமாகிய உணவளித்து உவப்பித்தலும் திலோதக தருப்பணக் கிரியையாம்.

சூரியமண்டலத்தில் தென்பாகமே பிதிர்களுக்குரிய இடமாம். அதனால், தக்ஷிணாயனமும் அதனிலும் அவ்வயனத்து வரும் ஆடியமாவாசையும் பிதிர் தருப்பணத்துக்குச் சிறந்த காலமாக எண்ணப்படும்.

சூரியன் கன்னிராசியில் வரும் புரட்டாசி மாசத்தில் அத்தென்பாகத்தின் நடுவிடம் பூமிக்குநேரே நிற்க, சந்திரனது அபர பக்கமாகிய தென்பாகமும் ஒருங்குநேர் நிற்பதால், அச்சமயம் பிதிர் சிரார்த்தத்துக்கு விசேடமான காலமாம். அக்காலத்தை மகாளய பக்ஷமென்பர். மகா—பெரிய, ளயம்—ஒடுக்கம், பக்ஷம்-பக்கம், பிதிர்கள் சென்று ஒடுங்கியிருக்கும் பக்கம் என்பது பொருளாம். அக்காலம் சிராத்தஞ் செய்வதற்கும் பிண்டமிடுதற்கும் தருப்பணஞ் செய்தற்கும் ஏற்ற சமயமாம்.

உயிர்கள் நற்கதிபடைதற்குத் தடையாய கன்மங்கள் பலவிருப்பதால், ஒரு முறையினன்றிப் பலகாலும் சிராத்தம் பிண்டம் தருப்பணஞ்செய்வது ஆவசியகமாகும். ஒவ்வொரு அமாவாசைகளிலும், மாசப்பிறப்பு, கிரகணம், விஷுவம், அயனம் முதலிய விசேட காலங்களினும் தருப்பணஞ்செய்தலும் ஆவசியகமாம்.

இனி இக்கிரியைகளைச் சாஸ்திரங்கள் விதிக்கினும் அவ்வாறு நிகழக்கூடுமோவெனில், மந்திரங்களின் சக்தியினாலும், பாவிக்கும் மனோசக்தியினாலும், தெய்வபலத்தாலும் நிகழுமென்றுணர்ந்து கொள்க.

இப்படி இறந்தபின் பிதிரர் நற்கதியடைதற்கேற்ற கர்மங்களைச் செய்வதற்காகவே புத்திரப்பேறு வேண்டுமென்று நூல்கள் உரைக்கின்றன. அதற்குரிய இல்வாழ்க்கையையுஞ் சிறந்த அறமாக விதிக்கின்றன. தென்புலத்தார் கடனோம்பல் இல்லறத்தார் கடனென முதலில் விதித்ததும் அதுநோக்கியே. ஆதலால், சைவ சமயிகள் யாவரும் இப்பிதிர் கன்மங்களை மிகச் சிரத்தையோடும் இன்னது செய்கின்றோமெனப் பொருள் தெரிந்தும் சிவத்துவிசர் மூலமாகவும் செய்துவரக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். பிதிர் கன்

மங்களை ஒழுங்காகச் செய்து வாராதொழியிற் பிதிர்சாபம் பெற்றுச் சந்ததி நாசத்தையுமடைய நேருமென்றும், ஒழுங்காகச் செய்துவந்தால் பிதிர்களது ஆசீர்வாதம் பெற்றுச் சந்தான விர்த்தியையும் பெறுவார்களென்லும் தருமநூல்கள் ஓதுகின்றன.

இனி, மந்திரலோபம் கிரியாலோபம் நேர்ந்தாலும் பெரும் பாபமாம். இக்காலத்திலே சிவத்துவிசர் அல்லாதவர்களும் சைவ சமயிகளுக்குச் சிராத்தம் தருப்பணம் செய்கின்றேமென வந்து அவர்கள் கொடுக்கும் பொருளைமாத்திரம் பெற்றுக்கொண்டு, மந்திரமின்றியும் கிரியாலோபமாகவும் செய்து வஞ்சிக்கின்றார்கள். அவர்கள் செய்யுஞ்சிராத்தமும் தருப்பணமும் எந்த மதம் எந்தச் சாஸ்திரங்களிலும் விதிக்கப்படாத சூனியச்செயலாயிருப்பதால் அவர்கள் செயலால் ஒருபயனும் விளையமாட்டாது. சிராத்தாதி கிரியைகளில் மந்திரம், கிரியை, பாவனை என மூன்று விஷயங்கள் உள்ளன. இப்பொழுது கிரியை செய்கிறவர்கள் பிதிரருக்குரிய மந்திரங்களை உச்சரிப்பதில்லை. கந்தசண்ட கணுதீசர்களது மந்திரங்களை உச்சரிக்கவேண்டியவிடத்து, "தகப்பனார்" "பாட்டனார்" "முப்பாட்டனார்" என்றும், ஆவாகனத்தில் மந்திரமின்றி ஆவாகனம் நம என்றும், கந்தபுஷ்ப தூபதீபங்களை உபயோகிக்கு மிடத்து மந்திரமின்றி, கந்தம்நம, புஷ்பம்நம, தூபம்நம, தீபம்நம என்றும், தருப்பிக்கும்போது பிதிர்களின் மந்திரம உரையாது "திலோதகம்நம" என்றும் இப்படி அநேக கிரியைகளை மிகப் பிழையாகச் செய்கின்றார்கள். மந்திரம் உயிர்போலவும், கிரியை உடம்புபோலவும் இருப்பதால், மந்திரமின்றிச் செய்யப்படும் கிரியை உயிரில்லாத உடம்புபோலாகும். ஆயிரக்கணக்கான பெரும் பொருள்களைச் செலவு செய்து அன்போடு நடத்தும் சபிண்டீகரண முதலியவைகளையும் இப்படியே செய்துவிடுகின்றார்கள்.

இப்படி நியாயவீனமான செயலைச் செய்தல் அவர்களுக்குப் பெரும்பாவமாகவும், செய்வித்தவர்களுக்கு ஒரு பயனுமில்லாமலும், பொருள்நஷ்ட மாத்திரமாயும், கர்மநஷ்டத்தால் பிதிர்சாபத்துக்கிடமாயும் முடிகின்றது. ஆதலால், இவ்விருபகுதியாரும் இவ்வுண்மையை நன்கு பரியாலோசித்து எவர்க்கும் நஷ்டமில்லாமல் நடந்துகொள்ளுதல் தகுதியும் விவேகமும் புண்ணியமுமாம். எற்போர் பொருள்வரவை மாத்திரங் கருதுதலும், செய்வோர் ஏதோ

கடன் கழித்துவிட்டோமென்று எண்ணுதலும், ஆலோசனையின் றிச் செய்தலும் நீதியல்ல.

சைவசமயிகள் சைவாசாரியரைக்கொண்டு செய்வித்தால் இவ்வளவு நஷ்டம் நேரமாட்டாது. அறிவுடையோர் இவற்றைச் சிந்தித்துச் சிராத்தாதிகளைச் சாஸ்திரவிதிப்படி செய்து, தாமும் தமது சந்ததியாரும் பிதிர்களது ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்று இம்மை மறுமையாகிய இருமைப்பயனையும் ஒருங்குபெறுவார்களாக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அர்ச்சாதீபம்.

(9 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

பரன் உருவாதி மூன்றுங்கொள்ளுதல் குற்றம்பெறுதேனும், அவற்றைக் கொண்டதற்குக் காரணம் யாதெனின், (உருமேனி தரித்துக்கொண்ட தென்றலுமுருவிறந்த, அருமேனியதுவுங் கண்டோ மருவுருவானபோது, திருமேனியுபயம்பெற்றேஞ் செப்பிய மூன்றுநந்தங், கருமேனி கழிக்கவந்த கருணையின் வடிவு காணே.) என்னுந் திருவாக்கே அதற்கு இறையாகும். அன்றியும், ஈண்டு யாம் விளக்கப்போந்தது பரனுக்கு உருவாதிகள் குற்றம் பயவாவென்பதையே யாகலான், அவை பரனிடம் போந்தகாரணத்தை விசாரிப்பது அவசியமுமன்று. ஆபினும், நன்னெறிவிஞ் ஞானகலர் நாடுமலமொன்றினையு, மங்கிலேயேயுண்ணின் றறுத்தருளிப், பின்னன்பு-மேவாவிளங்கும் பிரளயாகலருக்குத், தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப், பூவலயந்-தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க்கவர்போல, முன்னின்று மும்மலந் தீர்த்தாட்கொள்கை, அன்னவனுக் - காதிகுணமாதலினால்" என்னுந் திருவாக்கை நல்லாசிரியரிடந் திருவடி தீக்ஷையடைந்து கேட்டுத்தெளிந்திட அறிவித்தோம்.

பரனது அறிவும், தொழிலுமாகிய யாவும் உயிர்ப்பேதங்களின் றன்மைக்கேற்ப வியங்கி யுருவாதி மூன்றும்பகரித்தல் பெறப்பட்டமையின், உயிர்களை நாடாதபோது அவனுக்கு ஞானமுமில்லை, கிரியையுமில்லை, ஒருதன்மையுமில்லை. இதுபற்றியன்றே (சிவனுருவருவுமல்லன் சித்தினோடசித்துமல்லன்) என்னும் பரனது தன்

மையை மேல் ரு-வது பக்கத்தினுங் காட்டியிருக்கின்றோம்? "ஒரு நாமமோருருவ மொன்றுமில்லான்" எனப் பரமாசாரியர் கூறியருளியதும் இதுவே! "அன்றுந் திருவுருவங் காணுதேயாட்பட்டே, னின்றுந் திருவுருவங் காண்கிலே-னென்றுந்தா, னெவ்வுருவோனும்பிரா னென்பார்கட் கென்னுரைக்கே, னெவ்வுருவோ நின்னுருவமேது" என அம்மையார் கூறியதுஞ்சான்றும். ஆயின், பரனது உண்மைத்தன்மைதான் யாதெனின். (இப்படியனிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த, னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டோணுதே) எனவும், (இன்னதன்மைய னென்றறியாச்சிவன்) எனவுஞ் சைவத் திருமுறைகள் கூறலானும், "யதோவாசநிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா:" என்று வேதங்கள் முழங்கலானும் அதுவிளங்கும். பரனை இத்தன்மையனென்று ஒருவன் நிர்த்தேசஞ்செய்வது அளந்துசெல்லுந்தோறுங் கடந்துசெல்லுமிழலை யொருவன் முடிவு காண்டலையே மானும். இந்த விசாரத்தால் பரனுக்கு உருவாதி மூன்று முளதென்பதும், இலதென்பதுமாய விருதன்மையும் வியக்தம். இலதென்பது அதீதமென்றபடியாம். இலது என்பது அவனதியற்கை யுண்மையும், உளது என்பது உயிர்கண்மாட்டுவைத்த அருளுண்மையுமாம். இப்படி விசாரித்திடுவோர் பரனுக்கு உருவமில்லை, அருவமேயுளது என்று சாதிப்பாரது சழக்குறையை மதியார்! மதியார்!! இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனிப் பரனை விக்கிரகங்களில் ஆராதிப்பது கூடாது என்னும் அசங்கதத்தையும் விசாரித்து ஒழிப்பாம். பரனுக்கு உருவமில்லை, விக்கிரகத்துக்கு உருவமிருக்கின்றது. உருவமில்லாதபரனை, உருவமாகிய விக்கிரகத்தில் வணங்குவது எங்ஙனமென்பர். பரனுக்கு உருவமுளது என்பதை முன்னர்ச்சாதித்தோ மாகையால் உருவமுடையபரனை உருவமாகிய விக்கிரகத்தில் ஆராதிப்பது கூடுமென்று சாதிக்கயாம் பின்னிடேம்.

பரனுக்கு உருவத்தோடு அருவமும் அருள்வடிவாகுகையில், அருவத்தை என் வணங்கக்கூடாதெனின், உருவத்தை வணங்குகின்றயாம் அருவத்தியானத்தை விரோதியே மாகையால் அந்த வினு எம்மிடம் பயன்செய்யாது. உருவமின்றி அருவத்தைமாத்திரந் தியானித்தால் போதாதா வெனின் அருவமின்றி உருவத்தைமாத்திரம் தியானித்தால்போதாதோ என்னும் வினுநிகழும். அன்றியும்,

உருவத்தியானத்தால் தோஷமுண்டானலன்றி அந்தப்பிரசினை பயன்செய்யாது. உருவமின்றி அருவத்தியானமுங் கைகூடாது, உருவத்தை மனசினல் தியானிப்பதொழிந்து விக்கிரகமாகவைத்துப் பூசிப்பது தோஷமெனின், என்னதோஷம்? சிவம் பரிபூரணமாயிருப்பது. சத்துச்சித்தாநந்தமாயுள்ளது, ஸ்ருஷ்டியில் அகப்படாதது. இதற்கு விரோதமாக விக்கிரமானது ஏகதேசமாயிருப்பது. அந்ருதஜடதுக்கமாயுள்ளது. ஸ்ருஷ்டியி லகப்பட்டது எனின், இதற்கு விடைகூறுதும். சிவம் "தஸ்மாத்துல்யோதி கோநஹி" என்னுஞ் சுருதியாலும், (தனக் குவமையில்லாதான்) என்னுங் குறளாலுந் தனக்குத்தானே ஒப்பாயிருப்பது. அதுபோல இரண்டாவதொருபொருள் அதற்கு வேறாக இல்லை. அதனல், அதை வழிபடும் வழியேயில்லை. அஃதில்லாதபோது சிவமொன்றிருக்கின்றது என்னுஞ்சொல்லிலும் பயனேயில்லை. இப்படி அஸங்கத முண்டாகையால், யாம் கூறிய விக்கிரகாராதனத்தை ஹேயமாகக் கொண்டதேதவறு. ஆயின் விக்கிரஹத்தி லிருக்கும் ஹேயங்களுக்குப் பரிஹாரந்தா னென்னையெனின், விக்கிரஹத்தைத்தள்ளி வேறுவழியா லாராதிப்பதி லென்னபரிஹாரமோ அதுவே எங்கும் பிரிஹாரமாம்.

ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் சரித்திரம்.

(13 - வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவர்ண பூஷணுதிகளால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினர். வதுவரர் இருவரும் தம்முள் மாலை மாற்றிக்கொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வம்சாவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினர்கள்; மாமி முதலாயினேர் வதுவரர் பாதங்களைப் பால்கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார்; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானுவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ்சார்ந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது

கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய, பழ முதலியவற்றோடு தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச் சொல்லி ஆசாரியர் கையிலேகொடுத்து, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினார். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்திய கோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குகள் எங்குந் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன. வரர் அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து அதனை வளர்த்தார். வதுவரர் இருவரும் தம்மிருகரங்களினால் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வரர் தமது கையினால் வதுவின் கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடும் சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத்தோடு எஞ்சிய கன்மங்களையு முடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய அரதத்தாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முற்றியது.

கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப்பெருமான் சமஸ்த லோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினாரென்று களிப்பினோடும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதுவரர் இருவரும் வீதிவலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிருகங்களை அலங்கரித்தார்கள். கன்னியர் கர்ப்பூரம் பச்சைக்கர்ப்பூரம் பொரிமுதலியவற்றைக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மைசெய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்து, சூரிய கிரணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயுசந்தனப்புஷ்ப சுகந்தங்கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல்போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரதத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவர்ந்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாகனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத்திரிகம் நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஔபாசனாக்கினியோடு கிருகப்

பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிஷ்டப்படி சுவர்னதானதி களைக்கொடுத்து மகிழ்வித்தனுப்பினர். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடமர்ந்து சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினர்.

அரதத்தாசாரியர் உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தியானஞ் செய்து, தந்த தாவனமுதலியனசெய்து, ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தியாவுபாசித்து, காயத்ரி செபம் ஓமம் சிவபூசை முதலியன செய்து கிரகஸ்தாச்சிரம விஷயத்தை விசாரித்துக்கொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரரை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபத்சகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆம்மிரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழு ஆலயங்களையும் வணங்கி, மாத்தியான்னிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து, மத்தியான சிவபூசைசெய்து, வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணாகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் அயின்று, பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சிவபுராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் முதலியனசெய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிருகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவீகரித்து, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவகதைகள் சொல்லிச் சிந்தனை செலுத்தி, இதயத்திலே உமாதேவியாரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்து, இராத்திரி சூக்தத்தையும் படித்துச் சயனஞ்செய்வார். இருது காலங்களிலே பத்தினி கதனஞ்செய்து, சிவபாவனையோடு கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை நடாத்துவாராயினர்.

———

காசிகண்டம்

வியாதன் கையுநாவு மெழாது நின்ற அத்தியாயம்.

அருமறைதேர் வியாதமுனி காதையினி தறையுமெனப்
பொருவரிய தவமாற்றும் பொதியவரை முனிகேட்ப
வெரிதவழு நெட்டிலைய சுடர்வேலா லெழுந்தோங்கு
வரையகடு தொளைபடுத்தி மாத்தடிந்தோன் கூறுமால்.

(இ-ள்.) அரிய வேதப்பொருளிற் றேர்ச்சியடைந்த வியாத முனிவரது சரிதத்தை (அடியேன் செவிக்கு) இனிமையாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று, ஒப்புரைத் தற்கரிதாகிய தவத்தைச்செய்யும் பொதியாசலத்திலிருக்கும் அகத்தியமுனிவர் வினவவும், நெருப்பைச் சிந்துகின்ற நெடிய அச்சவடிவாய்ப் பிரகாசம் பொருந்திய வேலாயுதத்தினால், ஓங்கியுயர்ந்த (கிரவுஞ்ச) பர்வதத்தின் வயிற்றைத் தொளைபடுத்தி மாமரவடிவேற்ற சூரபன்மனைச் சங்கரித்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப்பெருமான் உபதேசிக்கின்றார். (எ-று)

இவர்விடையேற் றரனருள்கூ ரெண்பத்தெண்ணாயிராரஞ்
சவுனகரா தியநைமி சாரணியத் துறைவோர்பாற்
குவலயமோ ரேழ்புகழக் கோதிலரு மறைவடித்து
நவையறுநூற் கடல்கடந்த வியாதமுனி நண்ணினான்.

(இ-ள்.) வாகனமாக இடபத்தையுடைய சிவபிரானது அநுக்கிரக மிகுந்த எண்பத்தெண்ணாயிரவராகிய சவுனகர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நைமிசாரண்ய வாசிகளிடத்தில், ஒப்பற்ற சத்த லோகங்களும் புகழும்படி குற்றமில்லாத அரிய வேதங்களைப் பாகுபடுத்தி, தூஷணையற்ற சாத்திரமாகிய சமுத்திரத்தின் கரையைத் தாண்டிய வியாசமுனிவர் (முன்னொருகாலத்திற்) சென்றனர். (எ-று.)

நண்ணுமறை முனிவரனை யினிதேத்தி யுளநயந்து
பண்ணுமருக் கியமுதல யாவுமிகப் பரிந்தாற்றிக்
கண்ணுதல்வா னவன்போலுங் கடவுளர்மற் றுளர்கொலெனப்
புண்ணியமா தவர்கேட்பப் பொருவரிய முனிபுகல்வான்.

(இ-ள்.) (தம்மிடத்திற்கு) வந்த வேதவியாசமுனிவரை (உபசாரமொழிகளால்) இனிதாகத் துதித்து மனங் களிதுளும்பிச் செய்யத்தக்க அருக்கியம்-(பாத்தியம் - ஆசமனம்) முதலாகிய மரியாதைகளையெல்லாம் மிக்க ஆசையுற்றுச்செய்து, நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானைப்போல வேறுதேவர் யாவராயினும் இருக்கின்றார்களோ? என்று புண்ணியஸ்வரூபமாகிய சிறந்த தவத்தைச் செய்த நைமிசாரண்ணியவாசிகள் வினவ, ஒப்பிடுதற்கரிய வியாதமுனிவர் உரைக்கின்றனர். (எ-று.)

எக்கலையு மெப்பொருளு முறையுணர்ந்து மிழுதைபோற்
சிக்குறுமா ணவமலத்திற் சிமிழ்ப்புண்டு தெருளிலனாய்ப்
பொக்கமுறு முளத்தோடும் பூவைபோற் றிருமேனி
யக்கடவுள் பிரமமெனக் கையெடுத்தாங் கறைந்தனனால்,

(இ-ள்.) எல்லாக்கலைகளையும் எல்லா (நூற்) பொருள்களையும் முறையாக (ஐயம்—திரிபு—அறியாமை என்னு முக்குற்றங்களும் நீங்க)- அறிந்திருந்தும், அகப்பட்டுள்ள ஆணவமலத்தினுல் கட்டுண்ணப்பட்டு, ஞானமில்லாதவர்போல அறியாதவராய், பொய் பொருந்திய மனத்துடனே காயாம்பூவைப் போலுந் திருமேனி வாய்ந்த கடவுளாகிய அந்தத் திருமாலே பரப்பிரம ஸ்வரூப மென்று கைதூக்கி அம்முனிவர்கட்கு முன்னே கூறினர் (வியாத முனிவர்) (எ-று.)

கையெடுத்தல் சபதக்குறி எனக்கொள்க.

இற்றெனநான் மறைமுனிவ னியம்புதலு நகைகோட்டிக்
கற்றதனுற் செருக்கெய்திக் கழறினனென் றுளத்தெண்ணி
யொற்றைநெடுங் குழைக்கிழவன் காசியில்வந் துரைத்தியென
முற்றுமுணர்ந் தருண்முனிவர் முதுக்குறைவாற் புகன்றனரால்.

(இ-ள்.) இந்தப்பிரகாரம் நான்கு வேதங்களையுங் கூறிய வியாதமுனிவர் விளம்பவும், (இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வென்னுந் திரிகாலவர்த்தமான முதலிய) எல்லாவற்றையுமறிந்த நைமிசாரண்ணியமுனிவர், இவ்வியாதமுனிவர் தாங் கற்ற கல்வியினுற் கர்வமுற்றுக் கூறினரென்று மனதுட்கொண்டு, ஒன்றியாகிய நெடிய குண்டலமணிந்த சிவபெருமானது காசிப்பதியில்வந்து (அவ்வாறு) கழறவேண்டுமென்று சொல்லினர். எ-று.

காஞ்சிபுராணம்.

" வாத ராயண நீயிவண் மொழிதரு மாற்றம்
வேத நூற்பொரு ளுண்மையே யாமெனில் விசுவ
நாத னூர்திரு முன்பெமக் குரையென நவின்று
ரோது கேனென மூர்க்கனு மெழுந்துசென் றுற்று."—என மாறுபடக்கூறியதுகாண்க.

மருள்பூத்து மதிமருண்ட மறைமுனிவன் முனிவரொடுந்
தெருள்பூத்துச் சிறப்பெய்துங் காசிநகர் சென்றெய்தி
யருள்பூத்த பஞ்சநத மாடிமா தவற்போற்றி
முருகூற்றும் பசுந்துளவ முகில்வண்ணன் சீர்பாடி.

(இ-ள்.) மயக்கமிகுந்து அறிவழிந்த வேதவியாசமுனிவர் நைமிசாரண்ய முனிவருடனே, ஞானமிகுந்து சிறப்பெய்திய காசிப்பட்டணத்தைச் சென்றுசேர்ந்து, கிருபைமிகுந்த பஞ்சநததீர்த்தத்

தில் ஸ்நானஞ்செய்து, திருமாலைத் துதிசெய்து, தேன் ஊற்றெடுக்கின்ற பசிய துளவமாலையணிந்த மேகவண்ணராகிய விண்டு மூர்த்தியின் சிறப்பு (ஆகிய தோத்திரங்) களை யெடுத்துப்பாடி. எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

பஞ்சநதமென்றது-தருமநதம்-கங்காதீரம்-தூதபாவை-கிரணைநதி-யமுனையாறு ஆகிய ஐந்தும் ஒன்றேடொன்று கலக்குந்தானம். இதன்விரிவு இந்நூலிற் பஞ்சநதத்தின் வரலாறுரைத்த அத்தியாயத்திற் பரக்கக்காண்க.

தண்டுளவ மணிபூண்டு பாகவதர் தற்சூழ
மண்டுதீம் புனன்ஞான வாவியின்கீழ்ப் பானில்லா.
வெண்டிசையி லுள்ளோருங் கேண்மின்க ளிறையாவான்
புண்டரிகக் கண்ணனெனக் கையெடுத்துப் புகன்றனனல்.

யுட (இ-ள்.) (வியாதமுனிவர்) தண்மைதங்கிய துளவமணிமாலை தரித்துப் பாகவதர்கள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவர, மதுரம்நிறைந்த நீரையுடைய ஞானதீர்த்தத்தின் கீழ்த்திசையிலே நின்று, எட்டுத் திக்கிலு முள்ளவர்களுங் கேளுங்கள். (யாவருக்கும்) தலைவனுக வுள்ளவன் செந்தாமரை மலர்போலுங் கண்ணையுடைய திருமாலே என்று கைதூக்கிக் கூறினர். (எ-று.)

பாகவதர் = பகவத்பக்தி செய்வோர். இச்சொல் ஈண்டு விண்டுவின்டியாரை யுணர்த்தியது.

அருவுருவா யேகமா யாதியாய் நிறைந்தருளும்
பொருவரிய சிவனல்லாற் புண்டரிகக் கண்ணனே
பிரமமென மயக்குற்றுப் பிதற்றுகின்ற பிழையதனு
லுரைபயில்நாக் கையசையா தூமனென முனியிருந்தான்.

(இ-ள்.) அருவுருவமாகியும் (அருவமாகியும், உருவமாகியும்), ஒன்றியாகியும், முழுமுதற் பொருளாகியும், சர்வவியாபியாக விளங்கும் சமான ரகிதராகிய சிவபெருமானை யல்லாமல், செந்தாமரைக் கண்ணராகிய திருமாலே பரப்பிரமமென்று மதிமயக்குற்று உளறிய குற்றத்தினல், பேசுகின்றநாவும், (தூக்கிய) கையும் அசையாமல் (தம்பித்து) ஊமையென்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி (வியாதமுனிவர்) நின்றனர். (எ-று.)

வியாதமுனிவர் விண்டுவே பரமெனக் கைதூக்கி ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் சந்நிதியிற் கூறியபொழுது, விண்டுவுந் தமதொரு

கூறேயாதலின், சிவபிரான் அதனற் சினங்கொண்டா ரில்லையென் னும், அப்பெருமான்முன் வீற்றிருக்கும் விடைத்தேவர் வியாத முனிவர் கூற்றால் வெகுளியுற்றுத் தூக்கிய கரமும் தூஷித்தநாவும் அவ்வண்ணமே யசைவற்றிருக்கச் சபித்தனரானபடியால் வியாதர் கையுநாவுமெழாது கம்பித்துத் துன்புற்றனரெனவும், காஞ்சிபுரா ணங்கூறும். இதனை,

காஞ்சிப்புராணம்-சார்ந்தாசயப்படலம்.

"அறிவு போலடர்ந் தெழுமறி யாமையின் வலியாற்
பொறியி லானிது கிளப்பவும் வெகுண்டிலன் புனிதன்
மறுவில் கூற்றெலாந் தன்பெய ரெனுமறை வழக்கால்
வெறிம லர்க்குழ லுமையொடு மகிழ்ந்துவீற் றிருந்தான்.

நந்தி யெம்பிரான் வெகுண்டொண் மலர்க்கர மெடுத்த
வந்த வண்ணமே யசைவற நிற்குமா சபிப்ப
மந்த னுயினு னிமித்தகை மடக்கவல் லாமை
நிந்தை யாற்சிலைத் தூணமொத் தசைவற நின்றான்."—

என்பதனுனறிக.

அத்தலையிற் பிழைகூறி யஞரெய்து முனிவரன்பால்
மைத்தசெழும் புயலனைய மணிவண்ணன் கரந்தெய்திப்
பித்தரின்யா னிறையென்னப் பிதற்றியதென் மதியில்லோ
யெத்திறத்தா லெனையாளு மீசனைநீ மறந்தனையே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது பொய்ச்சத்தியஞ்செய்து (கையும் வாயு மெழாது) துன்புற்றிருக்கும் வியாதமுனிவரிடத்தில், கறுத்த செழு மைதங்கிய மேகம்போன்ற நீலவண்ணராகிய விண்டுமூர்த்தி (ஏனை யர் கண்ணுக்குத்) தெரியாமல் வந்து, அறிவில்லாதவனே! வெறி பிடித்தான்போல யான் தலைவனென் றுளறியது யாது காரணம்? என்னை யாளாகக்கொள்ளுஞ் சிவபெருமானை என்ன காரணத்தால் நீ மறந்தாய்? (எ-று.)

முனிவரன்பால் என்பதை முனிவரிடத்தில் என்றுவது, முனி வர் அன்பால் என்றுவது பொருள்கொள்க.

வியாதமுனிவர் தான் செய்வது தெரியாமல் விஷ்ணுவைத் தியானஞ்செய்ய அதற்காக அவர் வந்தனரெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறுகின்றது. இதனை,

"தெற்றச் செஞ்சடை யெம்பிரான் றிருமுன்பு நாட்டும்
வெற்றித் தம்பமொத் திலகிவல் விடும்பைகூர் வியாதன்
பற்றிச் சிந்தையி னெடியமா லிணையடி பரவ
வற்றைப் போதுமுன் றோன்றினின் றச்சுத னறைவான்."

என்பதனுணர்க.

முக்கண்ணன் சேவடியில் விழிமுளரி பெய்தன்றோ
சக்கரமு மலர்மகளுந் தணப்பருஞ்செல் வமுமடைந்தே
னக்கடவு ளருள்சிறிது மடையாரேற் றம்பதத்தி
லெக்கடவுள் தேவென்றுங் கேமாப்புற் றிருக்குமால்.

(இ-ள்.) திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவபிரானது செவ்விய திருவடியில் எனது கண்ணாகிய தாமரையை யருச்சித்தல்லவோ சுதரிசனத்தையும் திருமகளையும் அழிதலில்லாத பெருஞ்செல்வத்தையும் அடைந்தேன்! அந்தப்பெருமானது திருவருள் சிறிதுமடையாராகில், எவ்வெத்தேவர் தத்தம்பதவியிற் கடவுளரென்று களிகூர்ந்திருப்பர்? (ஒருவருமில்லை.) (எ-று.)

இச் செய்யுளின் கருத்தை,

காஞ்சிப்புராணம்.

"வான மேத்தயான் வைகுந்த வாழ்வுபெற்றதுவு
ஞான நான்முகன் சத்திய வுலகநண் ணியது
மேனை விண்ணவர் தத்தம வாழ்க்கையெய் தியது
மானு யர்த்தவன் றிருவடி யருச்சனைப் பயனால்."—

என வருவதனுணர்க.

ஊனமுறு சடமொருவ னூற்றினன்றி யாடாதால்
யானுலக மளிப்பதுவு நான்முகத்தோ னியற்றுவது
மானிவருஞ் செஞ்சடையோ னூட்டுவித்த லாமதனால்
வானவர்தஞ் செயலெல்லா மரப்பாவைக் கூத்தாமால்.

(இ-ள்.) ஈனம்பொருந்திய சடப்பொருளானது ஒருவன் தொழில்செய்தாலன்றி யசையமாட்டாது. நான் உலகத்தை யிரட்சிப்பதும், சதுமுகப்பிரமன் (அவ்வுலகத்தை) சிருஷ்டிசெய்வதும், இடபத்தை வாகனமாக வேறுஞ் செவ்விய சடையையுடைய சிவபிரான் அசைப்பித்தலாம். ஆனபடியால் தேவர்களது செய்கை முழுவதும் மரப்பதுமையின் நடனம்போலாகும். (எ-று.)

இச்செய்யுளின் கருத்தை,

"அவனசைந்திடி லுலகசைந்திடும்" என்னுந் தேவாரத்தானும், "அவனன்றி யோரணுவு மசையாதெனும்பெரிய வாப்தர்மொழி" என்னுந் தாயுமானர் திருவாக்கானும், "நன்னூரிற் பூட்டிய சூத்திரப் பாவைநன் ஞர்தப்பினல்—தன்னு மாடிச் சலிப்பதுண் டோவிந்தத் தன்மையைப்போல்—உன்னு லியானுந் திரிவதல்லான்மற் றுனைப்பிரிந்திங்-கென்னலொன் ருவதுண் டோவிறைவாகச்சி யேகம்பனே." என்னும் பட்டணத்தடிகள் வாசகத்தாலும், "சங்கேந்து மலர்க்குடங்கைப் புத்தேளு மறைக்கோவுந் தழல்கால் சூல—மங்கேந்து மம்மானுந் தத்தமது தொழிற்லைின் ருற்றச் செய்தோர்—பங்கேந்து பெருமாட்டி விழிகளிப்ப விருமுனிவர் பணிந்து போற்றக்—கொங்கேந்து மணிமன்றுட் குனித்தருளும் பெருவாழ்வைக் குறித்து வாழ்வாம்"—என்னும் சிவஞானயோகிகள் மொழியானுந் தெளிக.

தண்ணிலவு மதிக்கண்ணித் தாழ்சடையோன் ருள்போற்றும்
புண்ணியநற் சிவகணங்கள் பூங்கழலிற் கிடப்பதெல்லா
மெண்ணிறந்த வரிபிரமர் தலையன்றே வெனிற்சிறிது
நுண்ணறிவி லாயெனையேன் பிரமமென நுவல்கின்ருய்.

(இ-ள்.) தட்பம்பொருந்திய நிலவைவீசுகின்ற சந்திரனைச் சிரோமாலையாக வணிந்த நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளைத் துதிசெய்யும் புண்ணிய ஸ்வரூபமாகிய நல்ல சிவகணங்களின் அழகிய கால்களிற் கிடப்பதெல்லாம், கணக்கில்லாத விண்டுபிரமர்களின் சிரங்களல்லவோவென்ருல், இலேசமும் நுட்பமாகிய மதியில்லாதவனே ! என்னையேன் பிரமமென்று பேசுகின்றனை ?

நின்வயிற்சேர் கொடியபிழை மொழிசெவியி னேர்படலு
மென்வயிற்றி னெரிதவழ வுளம்வெருவி யீண்டடைந்தேன்
பொன்னசலச் சிலைகுனித்துப் புரமூன்று மழலூட்டு
முன்னவனை யானறியா முழுமுதலைப் போற்றென்ருன்.

(இ-ள்.) உன்னிடஞ் சேர்ந்த கொடிய பழிச்சொல், எனது செவிப்புலனிற் றெரிந்தவுடன், வயிற்றில் தீப்பற்றவும் மனதில் அச்சமுறவும் இவ்விடத்திற்குவந்தேன். பொன்மலையாகிய மேருவை (வில்லாக) வளைத்துத் திரிபுரங்களையுந் தீயூட்டிய ஆதிபெருமா

னும் யான் (இறுமாப்புற்றபொழுது) கண்டறியாத முழுமுதற்பொருளுமாகவுள்ள சிவபெருமானைத் துதிப்பாயாகவென்று (திருமால்) கூறினர்.

அண்ணல்மால் விடையூர்ந்த வரும்பொருளைப் பழிச்சுதற்கு
மண்ணிடந்தோ யெனதுநா வழங்கவருள் வழங்கென்னக்
கண்ணினல் முனியுரைப்பக் கண்ணுதல்பேர்ச் செவியினிசைத்
தொண்ணிறநே மியங்கடவுள் விசும்பினெளித் தேகினனல்.

(இ-ள்.) திரிலோகங்களையுந் திருவடியாலளந்த திருமாலே! பெருமை பொருந்திய பெரிய இடபத்தை யாரோகணித்த அரிய பரம் பொருளாகிய சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ்செய்வதற்கு எனது நாவானது உபயோகப்படும்படி அருள்கொடுக்கவேண்டும் என்று, வியாதமுனிவர் கண்ணினல் (சைகைசெய்து) சொல்லியவுடனே, ஒள்ளிய நிறமமைந்த அழகிய சக்கிராயுதமேந்திய திருமால் நுதற்கண்ணையுடைய சிவபெருமானது திருமந்திரத்தை (வியாதமுனிவர்) செவியினுபதேசித்து, ஆகாயமார்க்கமாக மறைந்து சென்றனர். எ-று.

திருமால் சிவமந்திர முபதேசித்தல் தகுதியோவெனின் அவரும் சைவசமயிகட்கு ஓர் குரவரேயாதலிற் பொருந்தும். இதனை,

"திருமாலின் திரன்பிரம னுபமனியன் தபனனந்தி செவ்வேளாதி
தருமமுது குரவருக்குந் தமதருளா லாசிரியத் தலைமை நல்கி
வருமெவர்க்குமுதற்குருவாய்மெய்ஞ்ஞானமுத்திரைக்கைம்மலரும்வாய்ந்த
உருவழகுங் குறுநகையுங் காட்டியரு டருஞ்சிவனை யுளத்துள் வைப்பாம்"
என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்கானும்,

"குண்டையோ கொற்றக் கொடியோ கொடுங்கணையோ
பெண்டோசிர்த் தொண்டனே பேசுங்கால்—மண்டருணைப்
பூவிரத மோட்டினர்க்குப் பொற்பிருடி மாதர்தம்
மாவிரத மோட்டினர்க்கு மால்."—என்றபடி திருமால் சிவனடியார்களுள்ளே சிறந்தவராதலானும் பொருந்துமென்க.

நீறணிந்த செம்மேனி நீலகண்ட னன்றுமங்
கூறியது செவிப்புலத்திற் குறுகுதலு மருடேர்ந்து
தேறிமுதுக் குறைவெய்திச் செழுமறைதேர் வியாதமுனி
யாறணிந்த செஞ்சடையெம் மந்தணனை யேத்துவனல்.

(இ-ள்.) திருவெண்ணீற்றினையணிந்த செவ்விய திருமேனி வாய்ந்த சீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது நல்ல திருநாம

மாகிய (திருமால்) கூறியது காதிற்பட்டவுடனே, செழுமையாகிய வேதங்களில் தேர்ந்த வியாதமுனிவர் மயக்க மொழிந்து உணர்வுற்றுப் பேரறிவுகொண்டு, கங்கையாற்றினை யணிந்த செந்நிறம்பொருந்திய சடையையுடைய எமது சிவபெருமானை (பின் வருமாறு) துதி செய்யத்தொடங்கினர். எ-று.

மாலவன்றன் னுடலின்னுங் கரிதாக வருங்கொடிய
வாலமுண்டு துயர்கூரா தமரருயி ரளித்தோனைப்
பாலனுக்காக் கூற்றுதைத்த பண்ணவனைப் பவளவரை
போல்பவனை யலதுநாப் போற்றாது போற்றாதே.

(இ-ள்.) மாயோனது சரீர மின்னுங் கருமையெய்தத் (திருப்பாற்கடலில்) தோன்றிய கொடிய ஆலாலவிஷத்தைப் புசித்துத் துன்பமுறாமல் தேவருயிரைக் காத்திரட்சித்தவரும், பாலராகிய மார்க்கண்டேயமுனிவருக்காக இயமனை (திருவடியினால் அவன் வீறகுன்ற) உதைத்தருளிய கடவுளும், பவளமலைபோன்ற திருமேனி யுடையவருமாகிய சிவபெருமானை யல்லாமல் எனது நாவானது (பிறரொருவரையும்) ஒருபோதும் துதிசெய்யாது. எ-று.

இதுமுதல் ஆறுசெய்யுள்களால் வியாதமுனிவர் சிவஸ்துதி செய்கின்றனர்; இக்கவிகளிற் பொதிந்த காதைகள் முன் வந்தவையே.

மண்ணகம்பொற் றிண்டேரா மாமறைகள் பாய்பரியாத்
தண்மதிவெய் யோனிலங்கு பாண்டிலாத் தண்டுளவோ
னெண்ணிறவம் பாய்ப்புரங்க ளொருமூன்று மொருங்கவித்த
கண்ணுதல்பொற் றாளன்றிக் காணாகண் காணாவே.

(இ-ள்.) பூலோகமே அழகிய இரதமாகவும், பெருமைதங்கிய (நான்கு) வேதங்களே பாய்ந்துசெல்லும் (நான்கு) குதிரைகளாகவும், குளிர்ச்சிதங்கிய சந்திரனும் வெப்பம்பொருந்திய சூரியனும் விளங்குகின்ற சக்கரங்களாகவும், தண்ணிய துளவமாலையணிந்த திருமாலே ஒள்ளிய நிறமுடைய அம்பாகவுங் கொண்டு, ஒப்பற்ற புரங்கள் மூன்றையும் ஒரேகாலத்தில் அழித்த சிவபெருமானது அழகிய திருவடிகளையல்லாமல் எனது கண்கள் (வேறொன்றையும்) ஒருபொழுதும் பாராது.

பாணிகருஞ் சிறைத்தும்பி படிந்தாடுங் கொன்றையந்தார்
வானிலவு மதிக்கண்ணி யணிந்தருளும் புரிசடையோன்
சேணமர்ந்த தேவர்மணி முடியுழுது சேந்தொளிர்பொற்
றாண்மலர்க்க லாதுசென்னி தாழாது தாழாதே.

(இள்.) பண்ணைப்போன்ற சிறகோசையைப் பொருந்திய தும்பிகள் மூழ்கி விளையாடுகின்ற அழகிய கொன்றைமலரையும், ஒள்ளிய நிலவைவீசுகின்ற சந்திரனையுஞ் சிரோமாலையாக வணிந்தருளிய புரிந்தசடையையுடைய சிவபெருமானது ஆகாயத்திற் பொருந்திய தேவர்களது மணிகள்பதித்த கிரீடங்கள்விழுதலால் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமாகிய திருவடித்தாமரையை யல்லாமல் (வேறொன்றையும்) எனதுசிரமானது ஒருபொழுதும் பணியாது. எ-று.

பாணிகரஞ் சிறைத்தும்பி யெனவும் பாடம். அஞ்சிறை யென்பதற்கு அகச்சிறகு எனப் பொருள் கொள்க.

கறையனற்பேழ் வாயுரக கங்கணத்தோ னெவனெழுதா
மறைமுழுதுந் தனியேத்தி வழிபடுவோ னெவன்கோணற்
பிறையணிந்தோன் யாவனீங் கவனல்லாற் பெட்பினொடு
மிறைவனென வெனதுள்ளத் தெண்ணேன்மற் றெண்ணேனே.

(இள்.) விஷம் பொருந்திய நெருப்பை யொத்த பெரிய வாயை யுடைய சர்ப்பங்களைக் கங்கணமாகவணிந்த கடவுள் யாரோ? எழுதாக்கிளவியாகிய வேதங்களெல்லாம் தனித்தனி துதித்து வழிபாடுசெய்தற்குரிய கடவுள் யாரோ? வளைவாகிய பிறைச் சந்திரனைச் சிரசிலணிந்தகடவுள் யாரோ? அப்படிப்பட்ட கடவுளை யல்லாமல் ஆசையோடு கடவுளென்று என் மனதில் (வேறொருவரை யும்) ஒருபொழுதும் தியானியேன். எ-று.

ஆதியாய் முழுமுதலா யருவுருவாய்ப் பூரணமா
யோதுநான் மறைதெளிந்த வுபநிடதப் பொருளாகி
நாதமாய் வெறுவெளியாய் நாரணனுங் காண்பரிதாஞ்
சோதியா லயமலது சூழாகால் சூழாவே.

(இ-ள்.) ஆதிபகவனாகியும், முழுமுதற் காரணராகியும், அருவுருவ ராகியும், சர்வவியாபகராகியும், சொல்கின்ற நான்கு வேதங்களையும் தெளிவுபடுத்திய உபநிஷதத் தாற்பரியராகியும், நாதமயமாகியும், சுத்தவெளியாகியும், திருமாலுங் கண்டறிதற்கு முடியாத சோதிஸ்

வரூபராகியு முள்ள சிவபெருமானது திருக்கோயிலை யல்லாமல் எனது கால்கள் (மற்றொன்றையும்) ஒருகாலத்திலும் பிரதட்சிணஞ் செய்யா. எ-று.

மையநெடு வரைபோலு மழைமதமால் கரியுரித்துச்
செய்யதிரு மேனிதனிற் போர்த்தருளுஞ் சேவகன்ற
னையசெழும் பொற்கமல மலர்போலு மடியினல்லாற்
கொய்மலர்க டூவிநின்று கூம்பாகை கூம்பாவே.

(இ-ள்.) கருமைநிறம் பொருந்திய பெரியமலைபோன்ற குளிர்ந்த மதநீரைச்சொரியும் மயக்கத்தை யுடைய யானையை யுரித்து, செவ்விய திருமேனியிற் போர்வையாகக் கொண்டருளிய பராக்கிரமமுடைய சிவபெருமானது அழகிய செழுமை வாய்ந்த பொற்றாமரைமலர்போன்ற திருவடியிலல்லாமல், கொய்தமலர்களா லருச்சித்துநின்று எனது கைகள் (பிறிதொன்றையும், ஒருநாளும் கூம்பாது.

மேல்போந்த ஆறு செய்யுள்கள் வியாதமுனிவர் செய்த சிவத்தியானம். அச்செய்யுள்களின்கருத்தைத் திருநாவுக்கரசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருஅங்கமாலைத் திருப்பதிகத்தானும்,

வரதுங்கராமபாண்டியர்.

"கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள்
கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்
பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்
பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்னா
பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிகள்
அண்ணல்பொலங் கழனிணைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச
மவனடிக்கீ ழடிமைபுகு மடிமையே யடிமை" எனப் பிரமோத்
திரகாண்டத்துட் கூறியவற்றானு முணர்க.

(இன்னும் வரும்.)